

“Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder”
(Joh 13, 14).

Når evangelisten Johannes beskriver Jesu’ sidste timer sammen med apostlene, står fodvaskningen i centrum. I gamle dage i Mellemøsten var fodvaskningen en velkomstgestus over for gæster, der som regel havde gået ad støvede veje, og det var normalt en slave, der stod for denne tjeneste. Derfor nægtede disciplene i første omgang at acceptere at Jesus, deres Mester, skulle påtage sig dette. Men så forklarede han:

“Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder”

Med dette meningsfyldte billede afslører Johannes hele Jesu opgave. Jesus, Mesteren og Herren, er trådt ind i menneskeheds historie for at møde hvert enkelt menneske, og for at tjene os og bringe os tilbage til Faderen.

Hver eneste dag af sit liv på jorden havde Jesus givet afkald på sin storhed, og nu forberedte han sig til at give sit liv på korset. Her, ved fodvaskningen, videregiver Jesus til sine disciple, dét, der lå ham mest på sinde, som sin arv:

“Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder.”

Indbydelsen er enkel og klar. Alle kan forstå den og den kan omgående praktiseres, i enhver situation, i alle de sociale og kulturelle kontekster vi lever i.

Vi kristne er mennesker, der har fået en åbenbaring af Guds kærlighed gennem Jesu liv og ord. Vi ’står i gæld’ over for andre. En kristen skal nemlig efterfølge Jesus ved at tjene sine brødre og søstre og forkynde Guds kærlighed. Han eller hun må handle som Jesus, hvis kærlighed var meget konkret. Først bagefter ledsagede han sine gerninger med ord om håb og venskab.

Vores vidnesbyrd vil stå endnu stærkere, hvis vi hjælper de fattige og afviser at opføre os underdanigt over for mennesker med status og prestige.

Hvis vi står i komplekse og tragiske situationer og føler os magtesløse, kan og skal vi alligevel handle: vi skal ikke være bange for at gøre det beskidte arbejde, hjælpe uden at forvente noget tilbage, være storsindede, føle ansvar.

Udover dette, beder Jesus os om ikke kun at vidne om Guds kærlighed i vores personlige omgangskreds, men også som fællesskab, som Guds folk, der efterlever loven om den gensidige kærlighed.

“Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder.”

Og Jesus fortsætter: “Jeg har givet jer et forbillede. Når jeg har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder... Når I ved det, er I salige, hvis I gør det.”¹

Chiara Lubich kommenterede denne evangelietekst: “(...) ‘salige er I...’. Så denne gensidige tjeneste, den gensidige kærlighed, som Jesus viser os med denne overraskende handling, er altså én af saligprisningerne. [...]”

Hvordan kan vi så efterleve denne måneds ord? At efterfølge Jesus betyder ikke blindt at gentage, det som han har gjort, selvom fodvaskningen altid vil være et lysende og enestående eksempel. At efterfølge Jesus betyder, at vi som kristne har fundet meningen med livet, hvis vi lever for vor næste. Hvis vi forstår livet som en tjeneste over for vore medmennesker, hvis alt hvad vi gør, er rodfæstet heri, virkeliggør vi det, som ligger Jesus mest på sinde. Det er Evangeliets kerne. Sådan vil vi være ‘salige’.”²

Letizia Magri

Livets Ord udkommer på 96 sprog og dialekter og kommer ud til millioner af mennesker i hele verden igennem presse, radio og internet. For mere information, se <https://focolare.dk> focolare.se eller focolare.org

¹ Joh 13, 15-17.

² Chiara Lubich, Kommentar på *Livets Ord* april 1984.